

Sygn. akt III Ca 2057/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik (spr.)

Sędzia SO Mirella Szpyrka

SR del. Patrycja Reichel

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Gminie G.

o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt I C 946/13

1 oddala apelację;

2 zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Patrycja Reichel SSO Tomasz Pawlik SSO Mirella Szpyrka

Sygn. akt III Ca 2057/13

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o ustalenie, że wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) na podstawie art.691 § 1 k.c. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Twierdziła, że zamieszkiwała w tym lokalu od czerwca 2005 r. ze zmarłą babcią, która była zobowiązana do jej alimentowania.

Pozwana Gmina G. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania. Twierdziła, że na zmarłej najemczynie lokalu nie ciążył ustawowy obowiązek alimentacyjny wobec powódki, gdyż zapewnienie powódce środków utrzymania było obowiązkiem jej rodziców.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił pozew, obciążając jednocześnie powódkę kosztami postępowania.

U podstaw tego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne.

Babcia powódki wynajmowała od pozwanej Gminy G. lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...). Powódka mieszkała od połowy 2005 roku wspólnie z babcią w tym lokalu. Powódka przeprowadziła się do babci, gdy miała 13 lat. Wcześniej

mieszkała wspólnie z rodzicami w G.. W okresie, gdy powódka przeniosła się do babci, oboje jej rodzice pracowali – matka jako księgowka zarabiając około 1.000-1.500 zł, a ojciec jako inspektor nadzoru budowlanego zarabiając około 2.000 zł,. Rodzice powódki nadal pracują w tych samych zakładach pracy. Powódka jest jedynaczką. Jej rodzice, poza nią, nie mieli nikogo innego na utrzymaniu. Babcia powódki utrzymywała się z emerytury oraz prac dorywczych (dorabiała aplikując zastrzyki jako pielęgniarka). Po przeprowadzce powódki, jej rodzice dawali do rąk babci około 300-500 zł miesięcznie na utrzymanie córki. Babcia powódki zmarła dnia 8 lutego 2008 roku. Powódka mieszka w lokalu będącym przedmiotem pozwu, który stanowi jej centrum życiowe.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dokumenty, jak również na podstawie dowodu z zeznań J. W. oraz zeznań świadków M. K. i L. W. (wiarygodne w całości) oraz zeznań świadka Z. W. (wiarygodne w części).

Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom Z. W. w tej części, w której twierdził, że nie łożył z żoną na utrzymanie powódki żadnych kwot w okresie, gdy mieszkała ona już z babcią, gdyż zeznania świadka w tym zakresie pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami L. W., która wyjaśniła, że przekazywała wraz z mężem M. S. (1) co miesiąc kilkaset złotych (300-500 zł) na utrzymanie córki. Podobnie wskazywała sama powódka, która przyznała, że jej rodzice musieli „coś” łożyć na jej utrzymanie, bo babcia „sama nie zdołałaby wyżywić drugiej osoby”. Oceniając zeznania świadka Z. W. we wskazanym zakresie Sąd zwrócił również uwagę na okoliczność, że sam świadek przyznał, iż po uregulowaniu zobowiązań pozostawało mu i żonie na wyżywienie około 1.000 zł. Tym samym wydaje się całkowicie nieprawdopodobnym i sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego, aby rodzice mając takie środki nie przekazali pewnych kwot na utrzymanie jedynego dziecka, pozostającego pod faktyczną opieką babci emerytki.

Na bazie takich ustaleń Sąd Rejonowy ocenił, że powódka nie wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego, którego najemcom była jej babcia, gdyż nie można zaliczyć jej do osób wobec których zmarła najemczyni była zobowiązana do świadczeń alimentacyjnych (art.691 § 1 i 2 k.c.). W tym kontekście przywołał regulacje zawarte w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym i wyjaśnił, że obowiązek zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami (art.132 k.r.i.o.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Od opisanego wyroku apelację wniosła powódka domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa, względnie uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła Sądowi Rejonowemu błędną ocenę materiału dowodowego, która doprowadziła w rezultacie do niezastosowania art..691 § 1 k.c., pomimo udowodnienia przez powódkę, że na najemczyni lokalu-jej babci ciążył wobec niej obowiązek alimentacyjny. W uzasadnieniu powoływała się zwłaszcza na niekwestionowany fakt dostarczania jej przez babcię środków utrzymania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki kosztów postępowania odwoławczego. Podkreśliła, że wnuczka zmarłego nie należy do osób bliskich wymienionych w art.691 § 1 k.c., a obowiązek alimentacyjny rodziców powódki wobec niej nie ustał.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Nie sposób podzielić w tym zakresie zarzutów apelacji, jakoby z przeprowadzonych dowodów wynikało, że rodzice powódki nie łożyli na jej utrzymanie, względnie nie byli w stanie jej samodzielnie utrzymać. Przeciwnie przeprowadzone dowody świadczą o tym, że rodzice powódki są cały czas aktywni zawodowo, a powódka jest jedyną osobą, którą utrzymują. Niezależnie zatem od zaciąganych przez nich zobowiązań, brak racjonalnych argumentów do

przyjęcia, że obowiązek alimentacji powódki przeszedł na jej babcię. Nie zostały bowiem spełnione przesłanki z art.132 k.r.i.o., który notabene dotyczy tylko sytuacji, gdy uprawniony znajduje się w niedostatku (art.133 § 2 k.r.i.o.). W tym kontekście zbędne było porównywanie sytuacji majątkowej babci powódki i rodziców powódki, dla ustalenia czyje możliwości majątkowe były większe. Trzeba także w tym miejscu podkreślić, że to rodzice zobowiązani są do świadczeń alimentacyjnych na rzecz dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Rodzice powódki obowiązek ten realizowali poprzez przekazywanie na poczet kosztów utrzymania córki określonych kwot. Babcia powódki nie była natomiast zobowiązana do dostarczania wnuczce środków utrzymania i nawet jeśli świadczyła na jej rzecz w określony sposób to mogło to być jedynie podstawą żądań regresowych wobec rodziców powódki (art.140 § 1 k.r.i.o.) a nie ustaleń odnośnie jej rzekomego obowiązku alimentacyjnego.

W świetle powyższego trafny był wniosek Sądu I instancji, że powódka nie spełniła przesłanek z art.691 § 1 k.c. do wstąpienia w stosunek najmu po zmarłej babci, gdyż na zmarłej najemczyni lokalu mieszkalnego nie ciążył w stosunku do powódki obowiązek alimentacyjny.

Z tego też względu orzeczono jak w sentencji na zasadzie art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art.98 § 1 i art.108 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 2 i § 12 ust.1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu)

SSR (del.) P. Reichel SSO T. Pawlik (spr.) SSO M. Szpyrka